

1 Czerwiec

Justyna Anieli Konrada Gracjana Gracjana Jakuba Fortunata Świętopełka

Św. Justyna, męczennika (*WO*)

bł. Alfonsa de Mena († 1622)

bł. Alfonsa Navarette zk. m. († 1617)

św. Enekona op. († ok. 1600)

śwśw. Felina i Gracjana, mm. († ok. 250)

św. Firmusa m. († III w.)

św. Fortunata kpł. († IV/V w.)

św. Ischyryona żołnierza m. († III w.)

św. Justyny, św. Konrada († 1066)

św. Kaprazego op. († ok. 430)

św. Krescencjana żołnierza m. († III w.)

śwśw. Pamfila kpł., Walensa dk., Pawła, mm. († ok. 309)

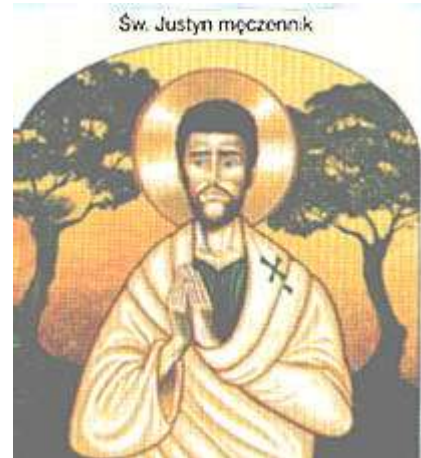
św. Prokula m. († III w.)

św. Symeona z Syrakuz († 1035)

św. Tespezego m. († 230)

Św. Justyn, filozof i męczennik (+ ok. 165). Urodził się we Flavia Neapolis (dzisiejszy Nablus w Samarii), w pogańskiej rodzinie. Po upadku Jerozolimy w 70 roku miasto było jednym z ważniejszych centrów kultury greckiej i rzymskiej na terenie Palestyny. Uczęszczał do szkoły filozoficznej. w swoich poszukiwaniach religijnych dociera do Biblii i chrześcijaństwa. w wieku 33 lat przyjmuje chrzest. Staje się gorliwym wyznawcą. Justyn to najważniejszy apologeta chrześcijaństwa w II wieku. Pragnąc wyjaśnić i bronić wiary, udaje się do Rzymu, gdzie zakłada własną szkołę. w tym czasie wydaje dwie apologie - do cesarza i senatu rzymskiego oraz "Dialog z Żydem Trytonem".

Podczas prześladowań chrześcijan za czasów Marka Aureliusza zostaje aresztowany i z wyroku sądu ścięty mieczem w 165 roku. w swoich pismach podjął pierwsze próby zbliżenia nauki chrześcijańskiej i filozofii greckiej.

"Tylko nieprawdy porzuca prawdę dla fałszu."

Św. Justyn

W IKONOGRAFII Święty przedstawiany jest w chwili, gdy wręcza swoją "Apologię" cesarzowi Hadrianowi.

2 Czerwiec

Marcelina Piotra Erazma Sadoka Marianny

Św. Marcelina i Piotra, męczenników (*WD*)

Błogosławionych męczenników Sadoka i Towarzyszy

W Sandomierzu (WO)

św. Abła († 50)

św. Blandyny m. († 177)

św. Erazma bpa m. († 303)
św. Eugeniusza I pp. († 657)
Marianny de Flores († 1645)
św. Mikołaja Pielgrzyma († 1094)
św. Nicefora bpa Konstantynopola († 829)

Św. Marceli (n) i św. Piotr, męczennicy (+299/304?). Marceli był kapłanem, Piotr miał święcenia mniejsze - egzorcysty Ponieśli śmierć w Rzymie podczas prześladowań za czasów Dioklecjana. Według św. Damazego papieża - który w napisanym epitafium stwierdza, że dzięki nim został chrześcijaninem - kazano im wykopać grób, potem ścięto i do niego wrzucono. Doznawali wielkiej czci. Ich imiona zostały włączone do kanonu Mszy św.

Nad ich grobem przy Via Labicana wzniesiono bazylikę.

W IKONOGRAFII św. Marceli przedstawiany jest w ornacie, św. Piotr w tunice. Ich atrybutami są: kielich i hostia, księga, krzyż, miecz, palma, zwój.

Bł. Sadok, kapłan, męczennik. Być może, był uczniem św. Dominika. Działał na Węgrzech w Lorch. Przeor dominikanów w Zagrzebiu i w Sandomierzu. w zimie 1259/1260? roku podczas drugiego najazdu Tatarów na Polskę najeźdźcy podstępem zdobyli Sandomierz. Zginęło wtedy wielu mieszkańców. Część z nich wraz z przeorem i 49 dominikanami została wymordowana w kościele św. Jakuba, dokąd się schroniła. Kult bł. Sadoka i jego towarzyszy został zatwierdzony w 1807 roku.

W IKONOGRAFII bł. Sadok przedstawiany jest z towarzyszami w dominikańskich habitach czyta im z otwartej księgi; niekiedy ukazywany jest w scenie męczeństwa przeszywany strzałami.

3 Czerwiec

Karola Leszka Klotyldy Jana Tamary Pauli
Św. Karola Lwangi i Towarzyszy, męczenników (WO)
Św. Klotyldy, królowej, wdowy
bł. Andrzeja kpł. († 1254)
św. Cycyliusza kpł. († III w.)
św. Dawina († 1051)
św. Izaaka mn. m. († 851)
bł. Jana Grande zk. († 1600)
śwśw. Laurentego i Pergentyna, mm. († III w.)
św. Lifarda kpł. († VI w.)

błbł. Piotra Sanz bpa, Franciszka Serano bpa, Jana Alcober, Joachima Royo, Franciszka Diaz, mm. w Chinach († 1747 - 1748)

Św. Karol Lwanga, męczennik. Do VIII wieku Afryka Północna wydała wielu świętych. Afryka Czarna Środkowa i Południowa zetknęła się z Kościołem w połowie XIX wieku. Do Ugandy chrześcijaństwo dotarło w latach dziewięćdziesiątych. w 1879 przybyli tam "biali ojcowie", którzy spotkali się z przychylnością mieszkańców. Jednak w kilka lat później razem z anglikańskimi misjonarzami byli zmuszeni przez króla Mtera do opuszczenia kraju. Kiedy po jego śmierci wstąpił na tron Mwanga, rozpoczęło się krwawe prześladowanie chrześcijan. Ofiarą padli neofici katolicycy wśród nich dworzanie króla. 3 czerwca 1886 roku w Rubaga spalono owiniętego w trzcinową matę Karola Lwanga wodza plemienia Nagweya, który był przełożonym królewskich paziów. Miał 25 lat. w tym dniu razem z nim poniosło śmierć 12 towarzyszy. w 1920 roku beatyfikował ich Benedykt XV Kanonizował Paweł VI (1964). Św. Karol jest patronem młodzieży i Akcji Katolickiej w Afryce.

4 Czerwiec

Franciszka Kwiryra Lutomiły Pacyfika Karola Aleksandra Teodora

Św. Franciszka Caracciolo, kapłana, zakonnika

św. Klatusza bpa Brescii m. († poł. I w.)

św. Kwiryra bpa z Sisak († 309)

św. Metrofanesa bpa († ok. 325)

św. Optata bpa w Mileve († 400)

św. Pacyfika z Nawarry zk. († 1482)

Św. Franciszek Caracciolo, kapłan, zakonnik. Urodził się 13 października 1563 roku w Villa Sancta Maria (królestwo Neapolu). Pochodził ze znakomitej rodziny. Studiował teologię na uniwersytecie w Neapolu. Po przyjęciu święceń kapłańskich w 1587 roku podjął pracę duszpasterską wśród więźniów i galerników. Następnie razem z genueńczykiem Janem Adorno zakłada nowy zakon opiekujący się biednymi, chorymi i więźniami Kanoników Regularnych Mniejszych. Mając 26 lat składa śluby i w miejsce dotychczasowego: Askaniusz, przyjmuje nowe imię zakonne Franciszek. w 1591 roku zostaje generałem zakonu. Zakłada domy zakonu we Włoszech i Hiszpanii. Odznaczał się gorliwością, umartwieniem oraz nabożeństwem do Najświętszego

Sakramentu. Po kilku latach złożył urząd. Umarł, pielgrzymując do sanktuarium Matki Bożej w Loreto, 4 czerwca 1608 roku w Anconie. Pochowano go w kościele Matki Bożej Większej w Neapolu. Beatyfikowany w 1769 roku, kanonizowany w 1807. Jest patronem tego miasta.

5 Czerwiec

Bonifacego Bogumiła Łukasza Walerii Waltera Doroteusza Juliana Ferdynanda

Św. Bonifacego, biskupa i męczennika (*WO*)
św. Doroteusza kpł. m. († ok. 362)
bł. Ferdynanda Portugalskiego († 1443)
bł. Jakuba Salomoniusza zk. († 1314)
św. Sancheza m. († 851)

Św. Bonifacy Winfryd, mnich, biskup, męczennik. Urodził się około 673 roku w królestwie Wessex. Benedyktyn w Exeter. Przyjął święcenia kapłańskie w wieku 30 lat. w roku 719 udał się na misje do Fryzji. Trzy lata później otrzymał sakrę biskupią z rąk papieża Grzegorza VII. w 732 został arcybiskupem misyjnym, w sześć lat później legatem papieskim na Frankonię i Niemcy. Założył biskupstwa w Bawarii, Almanni, Hesji, Turyngii. Mając 80 lat, powtórnie udał się na misje do Fryzji.

5 czerwca 754 roku wraz z 54 towarzyszami został zamordowany w Dokkum (teren dzisiejszej Holandii). Ciało Świętego sprowadzono do Fuldy, gdzie spoczywa do dzisiejszego dnia. Św. Bonifacy jest patronem Niemiec, diecezji w Fuldzie, Erfurcie, Moguncji, łomżyńskiej, archidiecezji warmińskiej, także kasjerów, krawców, księgarzy, piwowarów.

W IKONOGRAFII św. Bonifacy jest przedstawiany w biskupim stroju - w ornamencie, paliuszu, mitrze lub jako benedyktyński mnich.

Jego atrybutami są: kruk, lis, krzyż z podwójnym ramieniem - symbolizujący legata papieskiego, księga Ewangelii przebita mieczem (taką bowiem znaleziono przy nim po męczeńskiej śmierci).

6 Czerwiec

Norberta Marcelina Laurentego Bogumiła Hortencji Łucji Pauliny

Św. Norberta, biskupa (*WD*)

Bł. Marii Karłowskiej, zakonnicy

W diecezji toruńskiej (WD)

św. Aleksandra bpa Fiesole m. († IX)

śwśw. Artemiusza, żony Kandydy, córki Pauliny, mm. († 304)

św. Cylicji m. († III/IV w.)

św. Eustorgiusza II bpa Mediolanu († 518)

św. Filipa dk. († I w.)

św. Klaudiusza opata bpa († 703)

Marcelego Józefa Champagnat kpł. zk. († 1840)

bł. Wawrzyńca z Villamagna kpł. zk. († 1535)

Św. Norbert, biskup, urodził się około 1080 roku w Nadrenii. Był subdiakonem i kanonikiem w Xanten. Przebywając na dworze arcybiskupa Kolonii Fryderyka II i cesarza Henryka V, prowadził życie świeckie. w 1115 roku podczas burzy omal nie zginął od pioruna. Wydarzenie to spowodowało zmianę jego życia. Wstąpił do benedyktynów podejmując pokutę. Wyrzekł się

godności i majątków kościelnych. Po przyjęciu święceń kapłańskich zaczął pracować jako wędrowny kaznodzieja. w 1120 roku założył zakon według reguły św. Augustyna w Prémontré (norbertanów). Od 1126 roku był arcybiskupem Moguncji, gdzie pracował nad odnową Kościoła. Wypełniał także obowiązki kanclerza Rzeszy Zasadniczość i surowość biskupa Norberta stały się powodem rozruchów, a w konsekwencji opuszczenia przez niego miasta. "Na tle gorliwej i owocnej pracy dla Kościoła cieniem kładzie się jego stosunek do Polski" pisze Henryk Fros SJ. Wychowany w ideologii świętego cesarstwa rzymskiego, z którym tak łatwo utożsamiano dobro Kościoła, wysuwał roszczenia jurysdykcyjne wobec diecezji polskich, nie uznając metropolii gnieźnieńskiej. Umarł 6 czerwca 1134 roku. Kanonizowany w 1582 roku. Jest patronem Pragi, zakonu norbertanów, siostr norbertynek oraz wszystkich wspólnot jego imienia.

W IKONOGRAFII ukazywany jest św. Norbert w stroju biskupim, w mitrze, z krzyżem w dłoni. Jego atrybutami m. in. są: anioł z mitrą, diabeł u stóp, gałązka palmy, kielich, model kościoła, monstrancja, pająk.

7 Czerwiec

Roberta Wiesława Wiesławy Antoniego Ariadny Jarosława

Św. Roberta, opata

bł. Anny od św. Bartłomieja zk. († 1626)

św. Antoniego Marii Gianelli bpa († 1846)

św. Pawła bpa Konstantynopola m. († ok. 350)

bł. Teresy de Soubiran zk. († 1899)

śwśw. Piotra kpł., Wallabonsa dk., Sabiniana, Wistremunda, Habencjusza, Jeremiasza, mm. w Kordobie († 851)

Św. Robert, Opat. Urodził się w końcu XI wieku w Anglii. Studiował w Paryżu. Po przyjęciu święceń kapłańskich wstąpił do benedyktynów, a następnie w 1135 roku przeszedł do cystersów w opactwie Fountains. w trzy lata później założył nowe opactwo w Newminster, z którego powstało kilkanaście innych. Opat Robert był człowiekiem pokuty i wielkiej modlitwy. Odmawiał codziennie cały psalterz 150 psalmów. Zmarł 7 czerwca 1159 roku. Święty miał szczególną moc nad złymi duchami. Wyleczył wielu opętanych.

W IKONOGRAFII przedstawia się go, gdy trzyma na łańcuchu szatana i poskramia złego ducha wzniesionym krzyżem.

8 Czerwiec

Jadwigi Maksyma Seweryna Medarda Jakuba Wyczesaława Marii Wilhelma Elżbiety Pacyfika

Św. Jadwigi królowej (*WO*)

Św. Medarda, biskupa († 560)

św. Herakliusza bpa († VI w.)

bł. Jakuba Berthieu m. na Madagaskarze († 1896)

św. Klodulfa bpa Metzu († ok. 660)

bł. Marii Droste zu Vischering zk. († 1899)

św. Seweryna bpa († VI w.)

św. Wilhelma bpa Yorku († 1154)

Św. Jadwiga, królowa, urodziła się 18 lutego 1374 roku jako córka Ludwika, króla Węgier i Polski, oraz Elżbiety Bośniackiej. Po ojcu odziedziczyła tron Polski. w wieku 10 lat została koronowana 16 października 1384 roku. Ze względów dynastycznych w wieku 4 lat została zaręczona z Wilhelmem, synem cesarza Leopolda. Ustalenia te anulowano. Jednak Wilhelm pojawił się w Krakowie, pragnąc poślubić Jadwigę. Mimo życzliwości i uczucia, jakim darzyła go młodzianka królowa, musiał jednak opuścić Kraków. w związku z zaistniałą sytuacją polityczną, a także wobec dalekosiężnych planów polskich rozważano możliwość unii Polski z Litwą. Stała się ona faktem dzięki małżeństwu królowej Jadwigi z Władysławem Jagiełłą, wielkim księciem Litwy. Ceremonia zaślubin, poprzedzona chrztem Jagiełły (15 lutego), odbyła się w katedrze królewskiej 18 lutego 1386 roku. Jadwiga miała wtedy 12 lat, a Jagiełło 35. Królowa stała się sprawczynią i uczestniczką chrystianizacji Litwy. Biorąc czynny udział w rządzeniu państwem, prowadziła głębokie życie religijne. Wojciech Jastrzębiec, arcybiskup gnieźnieński, który przez pewien czas był kanclerzem królowej, zapisał: "Z doświadczenia wiemy, że spełniała przeróżne uczynki miłosierdzia, cierpliwości, postów, czuwań oraz innych niezliczonych dzieł pobożnych." Poprzez akt fundacyjny i testamentalny zapis na rzecz Akademii Krakowskiej uchodzi za współzałożycielkę Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zmarła, wkrótce po połogu, 17 lipca 1399 roku w Krakowie. 8 czerwca 1979 roku w katedrze na Wawelu Jan Paweł II odprawił po raz pierwszy Mszę św. ku czci błogosławionej królowej Jadwigi, wynosząc ją tym samym na ołtarze. Kanonizował ją w 1997 roku.

"Przy budowie kościoła NMP na Piasku, który istnieje do dziś, królowa Jadwiga sama doglądała robót. Pewnego dnia jej czujne oko dojrzało kamieniarza, który był smutny i robota <<leciała mu z rąk>>. Kiedy zapytała o powód, odpowiedział, że w domu zostawił ciężko chorą żonę, boi się, że go zostawi z drobnymi dziećmi, a nie ma pieniędzy na lekarza. Królowa, nie namyślając się, oderwała ze swego bucika złotą klamrę, wysadzaną drogimi kamieniami, i oddała ją robotnikowi, aby zapłacił lekarza. Nie zauważyła tylko, że stopę położyła na kamieniu oblanym wapnem. Odbity ślad bucika wdzięczny kamieniarz obkuł dokoła i wraz z kamieniem wmurował w zewnętrzną ścianę świątyni. Do dzisiaj można go oglądać."

Wincenty Zaleski, "Święci na każdy dzień"

W IKONOGRAFII Jadwiga przedstawiana jest w stroju królewskim. Jej atrybutem są buciki.

9 Czerwiec

Efrema Felicjana Anny Józefa Felicjana Pelagii Dominika Sławoja

Św. Efrema, diakona i doktora Kościoła (WD)

bł. Anny Marii Talgi mężatki († 1837)

błbł. Cecylii i Amaty zk. († 1290)

śwśw. Felicjana i Pryma, mm. († 297)

św. Józefa Anchiety zk. († 1591)

św. Kolumba kpł. op. († 597)

św. Maksymiana bpa Syrakuz (†594)

św. Ryszarda bpa Andrii († XII w.)

Efrem, diakon, doktor Kościoła, urodził się około 306 roku w Nisibis (Mezopotamia). Jako nauczyciel przyjął święcenia diakonatu. Gdy w roku 363 miasto zdobyli Persowie, wyemigrował do Edessy. Był wybitnym egzegetą, kaznodzieją. Jego spuścizna literacka - pieśni, poematy, hymny, komentarze - wskazująca na rozległą kulturę teologiczną, jest ogromna. w wielu tekstach wyraża przywiązanie i cześć do Matki Bożej. Nazwano go "harfą Ducha Świętego". z utworów pełnych żarliwości i poetyckiego natchnienia wyłania się osobowość wrażliwa, ciepła, o urzekającej pobożności. Jest największym poetą syryjskim, jednym z największych poetów chrześcijańskich. Zmarł 9 czerwca 373 roku. Jest patronem Asturii.

mnicha lub diakona.

Jego atrybutem jest księga lub zwój oraz krowa.

Rzadko występuje w sztuce religijnej zachodniej.

W IKONOGRAFII św. Efrem przedstawiany jest w stroju

10 Czerwiec

Bogumiła Małgorzaty Piotra Maksyma Edgara Jana Diany

Bł. Bogumiła, biskupa (*WO*)

W archidiecezji gnieźnieńskiej, poznańskiej i w diecezji wrocławskiej - patrona diecezji (Święto)

św. Asteriusza bpa († IV w.)

św. Aureliusza m. († poł. II w.)

św. Censuriusza bpa Auxerre († V w.)

bł. Diany Andalo zk. († 1236)

śwśw. Getuliusza, Cerialisa, Amancjusza, Prymitywa, mm. († pocz. II w.)

bł. Henryka z Trevisio († 1315)

bł. Jana Dominici bpa kard. († 1419)

św. Maksyma bpa Neapolu m. († IV w.)

św. Tymoteusza bpa Bitynii m. († poł. IV w.)

Bł. Bogumił Piotr II, biskup, urodził się w Rozminie (Wielkopolska).

Informacje o Błogosławionym są nikłe. Jest utożsamiany z arcybiskupem Piotrem II, cystersiem. w 1167 roku został mianowany arcybiskupem gnieźnieńskim. w trzy lata po nominacji abp Bogumił rezygnuje z urzędu i przenosi się do pustelni koło Dobrowa. Tam prowadzi życie pełne umartwienia i modlitwy. Dobra rodzinne przeznaczył na misje wśród pogańskich Prusów. Umarł 10 czerwca 1183 roku. Jest patronem archidiecezji gnieźnieńskiej, gdańskiej, poznańskiej, wrocławskiej; diecezji wrocławskiej. Orędownikiem odbywających rekolekcje i skupienia. Zwracano się do niego o szczęśliwe połowy ryb.

W IKONOGRAFII bł. Bogumił przedstawiany jest w pontyfikalnym

stroju biskupim z krzyżem w ręku. Czasami ukazywany, gdy przechodzi suchą nogą przez rzekę. Atrybutem jego jest ryba.

11 Czerwiec

Barnaby Pauli Feliksa Radosława Benedykta

Św. Barnaby, apostoła *(WO)* św. Feliksa i Fortunata, mm. († 296)

bł. Flory z Beaulieu († 1347)

św. Jana od św. Fakunda zk. († 1479)

św. Paryzjusza mn. († 1267)

św. Pauli Frassinetti dz. zk. († 1882)

św. Remberta bpa Hamburga († 888)

Św. Barnaba, Apostoł (+ ok. 60). pochodził z Cypru. Przyjąwszy chrześcijaństwo całą swoją majątność przekazał Apostołom, co odnotowują Dzieje Apostolskie: Józef, nazwany przez Apostołów Barnabas, to znaczy Syn Pocieszenia, lewita rodem z Cypru, sprzedał ziemię, którą posiadał, a pieniądze przyniósł i złożył u stóp Apostołów (4,3637). Po raz pierwszy wprowadził św. Pawła do chrześcijańskiej gminy w Jerozolimie. Był człowiekiem dobrym, pełnym Ducha Świętego i wiary ([Dz 11,24](#)). Wysiany do Antiochii Syryjskiej, aby kierował i umacniał chrześcijan, odszukał św. Pawła w Tarsie i razem z nim pracował przez rok (42 r.). Był towarzyszem Apostoła Narodów w jego pierwszej podróży misyjnej w Azji Mniejszej ([Dz 13,1-14,27](#)). Według tradycji po Soborze

Jerozolimskim ([Dz 15,2 n](#)) powrócił na Cypr, gdzie prowadził działalność apostolską jako pierwszy biskup i pasterz tej wyspy. Miał działać w Rzymie, Aleksandrii, Mediolanie. Według tradycji około 60 roku w Salaminie poniósł śmierć męczeńską przez ukamienowanie. Patron Florencji i Mediolanu, w którym według opowieści nauczał. Orędownik podczas kłótni, sporów, smutku oraz burz gradowych.

W IKONOGRAFII św. Barnaba przedstawiany jest jako starszy mężczyzna z długą brodą w tunice i płaszczu albo w szatach biskupich, czasami jako kardynał. Jego atrybutami są: ewangeliarz, zwój pergaminu, gałązka oliwna, halabarda, model kościoła.

12 Czerwiec

Marii Leona Onufrego Janiny Placyda Jana Jerzego Kacpra

Błogosławionych męczenników Antoniego Nowowiejskiego, biskupa i Towarzyszy *(WD)*

Błogosławionych męczenników Ludwika Rocha Gietyngiera i Maksymiliana Binkiewicza,
prezbiterów i Towarzyszy

W archidiecezji częstochowskiej (WD)

Błogosławionych męczenników Jana Nepomucena Chrzana, prezbitera i Towarzyszy

W archidiecezji gnieźnieńskiej (WO)

Błogosławionych męczenników Mariana Góreckiego, prezbitera i Towarzyszy
W archidiecezji gdańskiej (WO)

Błogosławionych męczenników Emila Szramka i Józefa Czempieła, prezbiterów i
Towarzyszy
W archidiecezji katowickiej (WO)

Błogosławionych męczenników Władysława Gorała, biskupa, Kazimierza Gostyńskiego,
prezbitera, Antoniego Zawistowskiego, Prezbitera, i Stanisława Mysakowskiego, prezbitera
W archidiecezji lubelskiej (WO)

Błogosławionych męczenników Władysława Błądzińskiego, prezbitera, i Towarzyszy
W diecezji świdnickiej (WD)

Błogosławionych męczenników Romana Sitko i Towarzyszy
W diecezji tarnowskiej (WO)

Błogosławionych męczenników Antoniego Nowowiejskiego, biskupa i Towarzyszy
W diecezji toruńskiej (WO)

Błogosławionych męczenników Antoniego Nowowiejskiego, biskupa i bł. Leona
Wetmańskiego, biskupa i Towarzyszy
W diecezji płockiej (WO)

Św. Barnaby, apostoła - *W diecezji radomskiej (WO)*

Św. Onufrego Wielkiego, pustelnika

św. Amfiona bpa Cylicji († IV w.)

św. Antoniny m. († 304)

św. Bazylidesa, Cyryna, Nabora, Nazariusza, żołnierzy, mm. († poł. II w.)

św. Bernarda z Mentone zk. († 1081)

bł. Gwidona z Cortony kpł., zk. († 1250)

św. Kaspra Bertoni zk. († 1853)

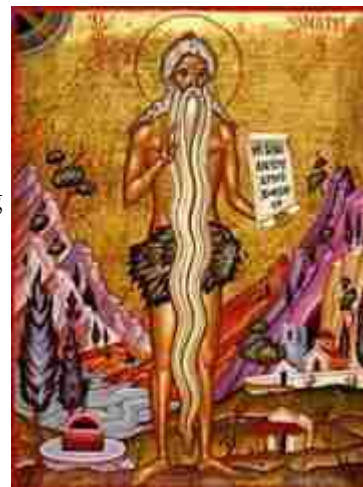
św. Leona III pp. († 816)

św. Olimpiusza bpa († IV w.)

bł. Stefana Bandelli zk. († 1450)

Św. Onufry Wielki, pustelnik, żył w Egipcie na przełomie IV i V wieku. Po edukacji w klasztorze w Hermopolis przez ponad 60 lat przebywał samotnie na pustyni w pobliżu Tebaidy. Według podania całym jego okryciem były długie włosy i broda sięgająca do kolan. Jest patronem mnichów, dorożkarzy, pielgrzymów, tkaczy. Szczególnie czczony w Kościołach Wschodu.

W IKONOGRAFII św. Onufrego przedstawia się z długimi włosami i brodą. Jego atrybutami są: anioł z hostią, czaszka, grotą przy źródle, dwa lwy kopiące mu dół, korona, kruk z chlebem w dziobie, krzyż w dłoni; duży, stojący krzyż, łańcuch wokół go opasujący.

13 Czerwiec

Antoniego Lucjana Grzegorza Gracji Hermana Gerarda
Św. Antoniego z Padwy, Kapłana i Doktora Kościoła (WO)

św. Akwiliny dz. m. († III/IVw.)

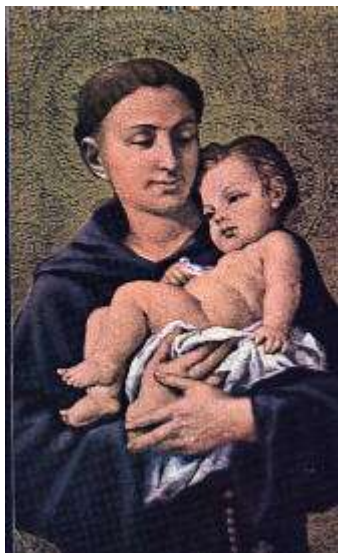
św. Fandilasa kpł. mn. m. († ok. 852)

bł. Gerarda zk. († 1138)

św. Grzegorza Barbarigo bpa kard. († 1697)

św. Peregryna bpa m. († ok. 600)

św. Tryfiliusza bpa Cypru († ok. 370)

Św. Antoni z Padwy, kapłan, doktor Kościoła. Ferdynand Bulonne urodził się w Lizbonie w 1195 roku. w młodym wieku wstąpił do kanoników regularnych w Coimbrze, gdzie na uniwersytecie zdobył gruntowne wykształcenie teologiczne. Przyjął imię Antoni. Później przeszedł do franciszkanów, aby głosić Ewangelię w Afryce. Skierowano go jednak do pracy w Europie. Apostołował jako kaznodzieja ludowy we Włoszech i Francji. Wielki dar wymowy, połączony z ascezą i duchowym żarem, gromadził wokół niego tłumy. Działał na rzecz ubogich i pojednania. Obdarzony wielu charyzmatami miał dar bilokacji, czytania w ludzkich sumieniach, proroctwa. Wykładał filozofię na uniwersytecie w Bolonii. w 1230 roku przybył do Padwy. Zmarł w tym mieście 13 czerwca 1231 roku. w niespełna rok później został kanonizowany przez Grzegorza IX. Pozostawił po sobie dorobek pisarski, m.in. zbiór kazań "Sermones". w 1946 roku Pius

XII ogłosił go doktorem Kościoła. Jest patronem zakonów: franciszkanów, antoninek oraz wielu bractw; Padwy Lizbony, Padeborn, Splitu; dzieci, górników, małżeństw, narzeczonych, położnic, ubogich, podróżnych, ludzi i rzeczy zaginionych. Na miejscu grobu II Sancto św. Antoniego wznosi się potężna bazylika, jedno z najbardziej popularnych sanktuariów w Europie. Przeprowadzone w 1981 roku badania szczątków Świętego ustaliły, że miał 190 cm wzrostu, twarz pociągłą, włosy ciemnobrązowe. Na kolanach wykryto cienkie pęknięcia, spowodowane zapewne długim klęczaniem.

Widzę. Idziesz po niebie.

Popatrz, gdzie się zapodział,

Bom zgubił sam siebie.

Niech się święci chwala Twoja,

Niech się znajdzie zguba moja. Amen.

Jan Lechoń, "Święty Antoni"

W IKONOGRAFII Antoni przedstawiany jest w habicie franciszkańskim; nieraz głosi kazanie, czasami trzyma Dziecię Jezus, które mu się ukazało. Jego atrybutami są: księga, lilia, serce, ogień symbol gorliwości, bochen chleba, osioł, ryba.

14 Czerwiec

Michała Elwiry Rufina Walerego Metodego Ryszarda Bazylego Elzy Elżbiety

Bł. Michała Kozala, biskupa i męczennika (WO)

W diecezji bydgoskiej - głównego patrona diecezji (UROCZYSTOŚĆ)

Św. Metodego Wyznawcy, patriarchy
 bł. Alojzego Marii Palazzola kpl., zk. († 1886)
 śwśw. Anastazego kpl., Feliksa mn., mm. († 852)
 św. Elizeusza proroka, św. Eteriusza bpa († VII w.)
 św. Kwinkcjana bpa Rodez († ok. 526)
 św. Marcjana bpa m. († I w.)
 śwśw. Rufina i Walerego, mm. († III w.)
 bł. Ryszarda op. († 1046)

Bł. Michał Kozal, biskup, męczennik (1893-1943). Urodził się w 1893 roku w rodzinie chłopskiej, w Nowym Folwarku pod Krotoszynem. Wyświęcony na kapłana (1918), pracował jako wikariusz, katecheta w Bydgoszczy, ojciec duchowny, a następnie rektor seminarium duchownego w Gnieźnie. 12 czerwca 1939 roku mianowany biskupem pomocniczym we Włocławku. 7 listopada tegoż roku wraz z duchowieństwem został aresztowany przez Niemców i osadzony w więzieniu włocławskim. Następnie internowany w Łądzie nad Wartą. w kwietniu 1941 wywieziony do obozu koncentracyjnego w Dachau. Tam wspomagał towarzyszy niedoli i podtrzymywał ich na duchu. Pielęgnując chorych zachorował na tyfus. Zmarł 26 stycznia 1943 roku zabity śmiertelnościanym zastrzykiem. Beatyfikowany przez Jana Pawła II w 1987 roku.

W IKONOGRAFII bł. Michał przedstawiany jest w stroju biskupim lub w pasiaku więziennym.

Jego atrybutami są: mitra, fioletowy trójkąt i numer obozowy 24 544.

15 Czerwiec

Jolanty Wita Wioli Witosława Bernarda Modesta Witolda Germany Germana

Bł. Jolanty, zakonnicy (WO)

W archidiecezji gnieźnieńskiej - patronki archidiecezji (WO)

Bł. Jolanty, Księżnej Kaliskiej, zakonnicy - *W diecezji kaliskiej (WO)*

Św. Wita, męczennika

Św. Bernarda, zakonnika († 1081)

św. Abrahama z Auvergne († 477)

św. Adelajdy († 1250)

św. Benildy m. († 853)

św. Germany Cousin dz. († 1601)

św. Hezychiusza żołnierza, m. († III w.)

śwśw. Leonisy, Liby, Eutropii, mm. († IV w.)

Bł. Jolanta, księżna, wdowa, zakonnica (ok. 1244-1298).

Córka węgierskiego króla Beli IV i Marii z cesarskiego rodu Laskarisów. Jako kilkuletnia dziewczynka przybyła do Krakowa na dwór swej siostry bł. Kingi, żony Bolesława Wstydlwego, i tu wychowywała się. Mając 17 lat poślubiła księcia kaliskiego Bolesława Pobożnego. Wzorowa żona

i matka trojga dzieci. Swoją postawą wywierała wielki wpływ na otoczenie. Opiekowała się biednymi i chorymi. Wraz z mężem była fundatorką klasztorów i kościołów. Po śmierci męża w 1279 roku wstąpiła wraz z siostrą Kingą do klasztoru klarysek w Starym Sączu. Po śmierci Kingi przeniosła się do klarysek w Gnieźnie.

Tam zmarła w opinii świętości. Beatyfikowana przez Leona XII w roku 1827. Jest patronką archidiecezji gnieźnieńskiej oraz miasta Kalisza.

W IKONOGRAFII bł. Jolanta przedstawiana jest w habitie klaryski. Czasami klęczy obok bł. Kingi.

16 Czerwiec

Aliny Anety Benona Tychona Lutgardy Justyny Haliny Julity

Św. Lutgardy, dziewicy (1182 - 1246)

św. Aureliana bpa Arles († 549)

śwśw. Aureusa bpa, jego siostry Justyny, mm. († ok. 460)

św. Benona bpa († 1106)

śwśw. Ferreola kpł., Ferucjona dk., mm. († ok. 212)

św. Jana Franciszka Regisa zk. († 1640)

śwśw. Kwityka, jego matki Julity, mm. († IV w.)

św. Symiliana bpa Nantes († IV w.)

św. Tychona bpa († V w.)

Św. Lutgarda, dziewica (1182-1246) urodziła się w Tongres na terenie Belgii. Mając 18 lat złożyła profesję zakonną u sióstr benedyktynek. w pięć lat później została przeoryszą. Następnie przeniosła się do cystersek. w 1235 roku straciła wzrok. Słyszała z daru uzdrawiania chorych i nawracania grzeszników. Mistyczką. Prekursorka nabożeństwa do Najświętszego Serca Jezusowego. Jej relikwie spoczywają w Bassittre. Jest patronką Belgii.

IKONOGRAFIA przedstawia Świętą podczas modlitwy przed Chrystusem Ukrzyżowanym.

17 Czerwiec

Alberta Laury Teresy Laury Marcjana

Św. Alberta - Adama Chmielowskiego, zakonnika (WO)

W diecezji sosnowieckiej - głównego patrona diecezji (UROCZYSTOŚĆ)

Św. Aliny z Forest, męczennicy († 640)

św. Antydusza bpa m. († ok. 411)

św. Awita kpł, († ok. 530)

św. Bessariona ps. († IV w.)

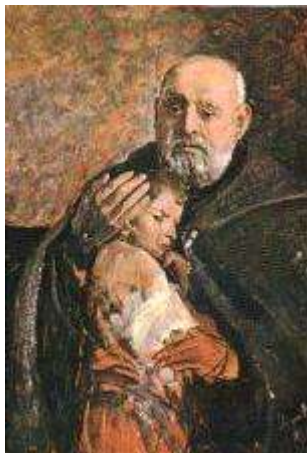
św. Hipacego († ok. 446)

św. Montana żołnierza, m. († pocz. II w.)

śwśw. Nikandra i Marcjana, mm. († kon. III w.)

św. Rajnera z Pizy († 1160)

św. Teresy Portugalskiej księżniczki (†1250)

Św. Albert, zakonnik. Adam Hilary Chmielowski urodził się 17 czerwca 1845 roku w Igołomii pod Krakowem. Uroczystość chrztu "z wody" dopełniono w kościele Nawiedzenia Panny Marii na Nowym Mieście w Warszawie. Pochodził z zubożałej rodziny ziemiańskiej. Kiedy miał 8 lat, umarł mu ojciec. w Warszawie skończył gimnazjum. Studia podjął w Instytucie Rolniczo-Leśnym w Puławach. Przerwał je, aby wziąć udział w powstaniu styczniowym. Miał wtedy 17 lat. Ciężko ranny w bitwie, stracił nogę. Wobec groźby zesłania na Sybir zorganizowano mu wyjazd za granicę. Podjął studia malarskie w Paryżu i Monachium. Po ogłoszeniu amnestii w 1865 roku powraca do kraju. w 1880 roku następuje duchowy zwrot w jego życiu. Zostaje tercjarzem franciszkańskim, a w jego artystycznej twórczości dominuje tematyka religijna. Religijne obrazy Adama Chmielowskiego przyniosły mu miano "polskiego Fra Angelico". w 1884 roku przenosi się do Krakowa. Tutaj zajmuje się nędzarzami i bezdomnymi, widząc w ich twarzach sponiewierane oblicze Chrystusa. z myślą o nich założył zgromadzenie braci (1888) i siostr (1890). Rezygnacja z pędzla była dla niego ciężką ofiarą. Był człowiekiem rozmodlonym, pokutnikiem. Odznaczał się heroiczną miłością bliźniego, dzieląc los z najuboższymi i pragnąc przywrócić im godność. Zmarł w przytułku, który założył dla mężczyzn, 25 grudnia 1916 roku w Krakowie. Jan Paweł II beatyfikował go w 1983 roku, kanonizował w 1989. Jest patronem zakonów albertynek i albertynów, w Polsce artystów plastyków.

W IKONOGRAFII św. Albert przedstawiany jest w szarobrazowym płaszczu zakonnym. Ramieniem otacza ubogiego.

18 Czerwiec

Elżbiety Marka Amandy Amanda Grzegorza Drogomysła Pauli Leoncjusza Efrema Marcina Hosanny

Św. Elżbiety z Schönau, dziewicy, zakonnicy

św. Amanda bpa Bordeaux († pocz.V w.)

św. Eteriusza m. († IV w.)

bł. Hosanny Andreasi († 1505)

św. Kłaojera ps. († 485)

śwśw. Leoncjusza żołnierza, Hipacego trybuna,

Teodula, mm. († IV w.)

śwśw. braci Marka i Marcelina, mm. († 287)

Św. Elżbieta z Schönau, dziewica, zakonnica.

Elżbieta urodziła się około 1129 r. zapewne w niemieckim Bonn. Pochodziła ze znakomitej rodziny. Była jeszcze dzieckiem, kiedy pobożni rodzice zwyczajem ówczesnym oddali ją na naukę i wychowanie do klasztoru benedyktynek w Schönau nad Renem. Tu pozostała na zawsze. w roku 1147 jako 18-letnie dziewczę przywdziała welon zakonny, by niedługo potem złożyć śluby. Po 10 latach została

wybrana na mistrzynię nowicjatu, a potem na przełożoną.

W pięć lat po wstąpieniu do klasztoru Elżbieta zapadła na ciężką chorobę, którą znosiła przez 12 lat z heroiczną cierpliwością. Kiedy cierpienia się wzmagaly i nie mogła chodzić o własnych nogach, wykorzystywała cenny czas na słodką modlitwę z Bogiem. Obdarzona darem wysokiej kontemplacji doznawała daru objawień Pana Jezusa, Matki Bożej i świętych Pańskich. Obdarzył ją także Pan Bóg darem proroczym. Jej wizje miały wpływ na mariologię i religijność średniowiecza. Kiedy umierała 18 czerwca 1164 r., miała 35 lat. Do "Martyrologium Rzymskiego" wpisał ją w 1584 r. papież Grzegorz XIII. w roku 1632 relikwie Elżbiety zostały w czasie wojny trzydziestoletniej sprofanowane i zniszczone przez protestanckich Szwedów. Zachowała się jedynie szczęśliwie relikwia głowy św. Elżbiety.

Święta zostawiła po sobie bogatą korespondencję. Nagłona nadprzyrodzonymi wizjami pisała do biskupów w sprawie reformy Kościoła. Jej listy zebrał starannie i opublikował jej brat, Ekbert.

19 Czerwiec

Romualda Gerwazego Protazego Modesta Julianny Rudolfa Bonifacego

Św. Romualda, opata (*WD*)

Św. Gerwazego i św. Protazego, męczenników († 386)

św. Bonifacego bpa m. († 1009)

św. Gaudentego bpa, Kulmacjusza dk., mm. († IV/V w.)

św. Juliany Falconieri dz. zk. († 1341)

bł. Michaliny wdowy († 1356)

św. Ursycyna m. († I w.)

Święty Romuald na fresku Fra Angelico

Św. Romuald z Camaldoli, opat. Pochodził z Rawenny, z moźnej rodziny diuków Onesti. Miał 20 lat, kiedy wstąpił do benedyktynów w Ciasse (972). Po kilku latach, spragniony doskonalszego skupienia, podjął życie pustelnicze. Po powrocie zreformował wiele wspólnot pustelniczych na północy Italii i we Francji. w Camaldoli dał początek kongregacji kamedułów, która prowadzi życie wspólne i pustelnicze. Silną osobowością fascynował wielu współczesnych sobie.

Umarł w klasztorze Val di Castro, niedaleko Ankony, 19 czerwca 1027 roku, mając 75 lat. Patron kamedułów.

W IKONOGRAFII św. Romuald przedstawiany jest jako stary człowiek w białym, długim habicie kamedulskim. Czasami w stroju opata. a także, jak we śnie widzi tajemniczą drabinę, sięgającą nieba, po której białe postacie jego duchowych synów opuszczają ziemię. Jego atrybutami są: czaszka, otwarta księga, kij podróżny, laska.

20 Czerwiec

Benigny Bogny Tomasza Florentyny Wincentego Sylweriusza Bogumiły Jana

Św. Alojzego Gonzagi, zakonnika

W diecezji opolskiej i świdnickiej(WO)

Bł. Benigny, dziewicy, męczennicy

św. Florentyny dz. († VII w.)

śwśw. Franciszka Pacheco zk., Jana Chrzyciciela Zoli zk., Baltazara de Torres zk., mm. w Japonii († 1626)

św. Jana z Matera op. († 1139)

św. Makarego bpa w Petry († IV w.)

św. Sylwera pp. m. († 537)

bł. Tomasza Whitebreada zk. m. († 1679)

św. Wincenty Geroza dz. († 1847)

Bł. Benigna, dziewica, męczennica. Była mniszką klasztoru cysterskiego w Trzebnicy(?). Zginęła podczas najazdów tatarskich w 1241 roku. Stare przekazy liturgiczne wspomnienie jej śmierci wiążą z dziewictwem bronionym za cenę życia. Jej kult był szczególnie rozwinięty na Kujawach i we Wrocławiu.

21 Czerwiec

Alojzego Alicji Rajmunda Marty Rudolfa

Św. Alojzego Gonzagi, zakonnika (*WO*) św. Albana m. († 450)

św. Euzebiusza bpa z Samosaty m. († 380)

św. Leutfryda op. († 738)

św. Rajmunda bpa Barbadro († 1126)

św. Terencjusza bpa Ikonium m. († I w.)

Św. Alojzy Gonzaga, zakonnik, urodził się w roku 1568 koło Mantui. Najstarszy syn margrabiego Ferdynanda di Castiglione. Będąc paziem na dworach w Mantui, Florencji i Madrycie odznaczał się umiłowaniem modlitwy, czystością i umartwieniem. Jako siedemnastoletni młodzieniec wstąpił do zakonu jezuitów w Rzymie, gdzie pogłębił w sobie ducha pokuty, pokory, posłuszeństwa. w 1590 roku ukończył studia teologiczne.

Umarł jako kleryk 21 czerwca 1591 roku, zaraziwszy się dżumą przy pielęgnowaniu chorych. Beatyfikowany w roku 1605, kanonizowany w 1726. Jest patronem Mantui oraz młodzieży zwłaszcza studiującej.

W IKONOGRAFII św. Alojzy przedstawiany jest w sutannie

jezuickiej, w białej komży z szerokimi rękawami.

Jego atrybutami są: czaszka. Dziecię Jezus w ramionach, mitra książęca u stóp, krzyż, lilia, czaszka.

22 Czerwiec

Paulina Jana Tomasza Flawiusza Innocentego

Św. Paulina z Noli, biskupa (WD)

Św.Św. Jana Fishera, biskupa i Tomasza More'a, męczenników (WD)

św. Albana m. († 287)

św. Eberharda († 1164)

św. Flawiusza Klemensa konsula m. († I w.)

bł. Innocentego V pp. († 1276)

św. Jana bpa Neapolu († ok. 432)

Tomasz More, (1478-1535) urodził się w Londynie 7 lutego 1478 r. jako syn poważanego mieszczanina. Kiedy miał lat 12, umieszczono go na dworze kardynała Mortona, który sprawował równocześnie urząd królewskiego kanclerza. z kolei zapisał się na studia na uniwersytecie w Oksfordzie. Jednak ojciec wolał mieć syna prawnika. To bowiem otwierało przed nim drogę do kariery urzędniczej. Dlatego szesnastoletni Tomasz został umieszczony w Inns of Law. Kiedy w 1499 roku Erazm z Rotterdamu odwiedził po raz pierwszy Anglię, zaprzyjaźnił się serdecznie z młodszym od siebie o 11 lat Tomaszem. Po ukończeniu studiów Tomasz został biegłym i wziętym adwokatem.

Wkrótce wybrano go posłem do parlamentu. Tutaj zaraz na początku naraził się królowi Henrykowi VIII tym, że przeforsował w parlamencie sprzeciw wobec wniosku króla postulującego nałożenie osobnego podatku na poddanych. Dla poznania świata wyjechał do Francji, gdzie zwiedził uniwersytety: w Paryżu i w Lowanium. Kiedy powrócił do Anglii, zrzekł się wszelkich stanowisk i wstąpił do kartuzów. Po czterech latach pobytu w klasztorze przekonał się, że to jednak nie jest jego droga. Ożenił się z siedemnastoletnią Jane Colt i zamieszkał z nią w wiejskim domku w Bucklersbury pod Londynem. Były to najszcześniejsze lata w jego życiu. Sielanka trwała krótko. Ukochana żona zmarła niebawem, zostawiając Tomaszowi czworo drobnych dzieci. Był zmuszony ożenić się po raz drugi. Alicja Middleton była od niego o siedem lat starsza.

W 1510 roku objął Tomasz urząd sędziego do spraw cywilnych. Jako specjalista został wysłany do Flandrii dla zawarcia traktatu pokojowego. w 1521 roku pełen sławy ze swojej pracy i dzieł został przez króla podniesiony do godności szlacheckiej. Król upodobał sobie w zręcznym urzędniku i mianował go przewodniczącym sądu oraz tajnym radcą. Szybko zaczęły sypać się na Tomasz kolejne wyróżnienia i godności: zarządcy uniwersytetu oksfordzkiego i łowczego królewskiego, wreszcie godność najwyższa w państwie - kanclerza

państwa.

Tomasz stanowić może doskonały wzór do naśladowania dla świata urzędniczego. Był w pracy swojej zdecydowanie sumienny. Powiedziano o nim, że gdyby pewnego dnia stanął się przed nim własny ojciec i diabeł, przyznałby rację szatanowi, jeśli by na nią zasługiwał. Kiedy otrzymał nominację na sędziego, zastał całe sterty zakurzonych teczek z aktami, które od lat czekały na rozpatrzenie. Rychło je załatwił, aby sprawy szły odtąd na bieżąco.

Wszystkich traktował życzliwie. Przekupstwo czy kumoterstwo nie miały do niego przystępu. Nosił włosienicę. Na modlitwę poświęcał dziennie po kilka godzin. Przy stole czytał Pismo święte i książki ascetyczne. Unikał pokut dawnych ascetów, wiedząc, że siły są mu potrzebne do wykonywania swoich codziennych obowiązków. Rekompensował ten brak szczególnych pokut cierpliwym znośnięciem codziennych kłopotów, rzetelnym wypełnianiem swoich obowiązków, zachowaniem przykazań Bożych i kościelnych. Nawet jako kanclerz państwa chętnie usługiwał do Mszy świętej i śpiewał w chórze kościelnym.

Kiedy Henryk VIII w roku 1531 ogłosił się najwyższym zwierzchnikiem Kościoła katolickiego w Anglii, Tomasz na znak protestu zrzekł się urzędu kanclerza. Pomimo nalegań, nie wziął udziału ani w ślubie, ani też w koronacji kochanki króla, Anny Boley. Wreszcie nie podpisał aktu supremacji, ani też nie złożył królowi przysięgi jako głowie Kościoła w Anglii. Uznano to za zdradę stanu. 1 lipca 1535 roku nad aresztowanym odbył się sąd. Kiedy sędziowie zapytali Tomasza, czy ma jeszcze coś do powiedzenia, ten odparł żartobliwie: "Nie mam, moi Panowie, nic więcej do powiedzenia, jak tylko przypomnieć, że chociaż do najżarliwszych wrogów św. Szczepana należał Szaweł, pilnujący szat kamienujących go oprawców, to jednak obaj są ze sobą w zgodzie w niebie. Mam nadzieję, że i my razem tam się zobaczymy". Tego dnia sąd najwyższy skazał Tomasza na śmierć. Egzekucję wykonano publicznie na jednym z pagórków, otaczających Londyn. Zanim Tomasz położył głowę pod topór kata, powiedział do otaczającego go w milczeniu tłumu: "Módlcie się, abym umarł wierny wierze katolickiej. Aby także król wierny tej wierze umarł!". Kiedy zaś kat zawiązywał mu oczy, prosił go, by swój obowiązek odważnie wypełnił.

Egzekucja odbyła się 6 lipca 1535 roku. Podobnie jak św. Jana Fishera, tak i głowę św. Tomasza Moro wystawiono na widok publiczny, wbitą na pal na moście Tamizy. Sterczała tam miesiąc, aż ją potem wrzucono do morza. Jednak jego córka, Małgorzata, wydobyła ją i pochowała w krypcie kościoła św. Dunstana w Canterbury. Ciało zaginęło - straż więzienna zakopała je w nieznanym miejscu. Wieść o ohydnych mordzie, dokonanym na św. Tomaszu Moro, obiegła lotem błyskawicy cały cywilizowany świat, wywołując powszechne oburzenie. Aby jednak nie drażnić Kościoła anglikańskiego, proces kanoniczny św. Tomasza odbył się późno. Do chwały błogosławionych wyniósł go bowiem dopiero papież Leon XIII w roku 1886. Uroczystej kanonizacji dokonał papież Pius XI w 1935 roku. Pozostawił po sobie szereg pism. Wśród nich największą sławę zdobyła mu Utopia, w której usiłował nakreślić projekt idealnego państwa i systemu społecznego. Cenny jest jego Dialog o pociesze w ciężkiej próbie. Zostawił także poematy łacińskie i piękne listy, pozwalające wejść w głąb jego duszy i rzucające też światło na wypadki publiczne. Jest patronem prawników.

W IKONOGRAFII św. Tomasz przedstawiany jest w stroju lorda.

Jego atrybuty to czaszka, krzyż, łańcuch.

Św. Jan Fisher, biskup, męczennik (1469-1535). Był studentem, a potem profesorem i kanclerzem uniwersytetu w Cambridge. Wielki humanista. Jako biskup Rochester odznaczał się duchem pokuty oraz gorliwością w obronie wiary katolickiej. Został uwięziony, bowiem odmówił uznania zwierzchnictwa Henryka VIII nad Kościołem w Anglii. w więzieniu mianowany kardynałem przez papieża Pawła III. Ścięty z rozkazu królewskiego. Patron prawników.

23 Czerwiec

Wandy Zenona Józefa Prospera

Św. Józefa Cafasso, kapłana (1811 - 1860)

św. Agrypiny dz. m. († III w.)

śwśw. Arystoklesa, Atanazego, Demetriana, mm. († II w.)

św. Edeltrudy królowej dz. († 679)

św. Jana m. († poł. IV w.)

bł. Marii z Nivelles zk. († 1213)

bł. Piotra z Juilly († 1136)

śwśw. Zenona i Zenasa, mm. († 304)

Św. Józef Cafasso, kapłan (1811-1860). Józef Cafasso urodził się w Castelnuovo d'Asti w Piemontcie 15 stycznia 1811 r. Wychowany w duchu żywej wiary, po ukończeniu szkoły średniej w Chieri udał się do miejscowego niższego seminarium, a potem na studia teologiczne do Turynu. 22 września 1833 r. został wyświęcony na kapłana, mając wówczas zaledwie 22 lata. Nie piastował żadnych urzędów, był zawsze kapłanem cichym, a jednak miał wpływ na cały kler piemontcki. Zdrowie miał wątłe, ale w jego czarnych oczach bił żar apostołski.

Nie piastował żadnych urzędów, był zawsze kapłanem cichym, a jednak miał wpływ na cały kler piemontcki. Zdrowie miał wątłe, ale w jego czarnych oczach bił żar apostołski. Kapłani uczyli opuszczoną młodzież prawd wiary, chodzili do więzień

dla nieletnich i dla dorosłych, nawiedzali szpitale, a także towarzyszyli skazanym na śmierć w ostatnich chwilach ich życia. Po śmierci założyciela Instytutu, Józef objął stanowisko rektora. W swojej pracy spotkał m.in. Jana Bosko. w gorących czasach (rewolucja Garibaldiiego, koronacja Wiktora Emanuela) Józef Cafasso nie dał się ponieść wirowi politycznemu. Zachęcał kapłanów, aby pilnowali swojego posłannictwa, a nie angażowali się w ruch rewolucyjny.

Po krótkiej chorobie Józef pożegnał ziemię 23 czerwca 1860 r. w wieku zaledwie 49 lat. Najlepiej scharakteryzował go Jan Bosko w jednym z przemówień po jego śmierci: "Był modelem życia kapłańskiego, nauczycielem kapłanów, ojcem ubogich, pocieszycielem chorych, doradcą wątpiącym, pociechą konającym, dźwignią dla więźniów, zbawieniem dla skazanych, przyjacielem wszystkich, wielkim dobroczyńcą ludzkości". Pius XI z okazji beatyfikacji w 1925 r. nazwał Józefa Cafasso "perłą kleru Italii". Pius XII dokonał jego uroczystej kanonizacji w 1947 roku. w roku 1948 tenże papież ogłosił św. Józefa Cafasso patronem więzień i więźniów.

24 Czerwiec

Jana Danuty Symplicjusza

NARODZENIE Św. JANA CHRZCICIELA (*UROCZYŚTOŚĆ*)

św. Rumolda bpa m. († 775)

św. Symplicjusza bpa Autun († 350)

św. Teodulfa bpa († 776)

Św. Jan Chrzciciel
obraz Tycjana

Św. Jan Chrzciciel (+ ok. 32), Urodził się w Judei, według tradycji w Ain Karim, jako syn kapłana Zachariasza i Elżbiety ([Łk 1,5-80](#)). Był krewnym Jezusa Chrystusa. W młodym wieku udał się na pustynię, gdzie podjął życie ascety. Na przełomie 28/29 roku nad Jordanem, w pobliżu Jerycha, rozpoczął publiczne nauczanie o nadchodzącym Królestwie Bożym oraz udzielał chrztu pokuty. Wskazał na Jezusa jako oczekiwanego Baranka Bożego ([J 1,29 m](#)) i nazwał Go Mesjaszem ([J 1,20-34](#)). Uchodził za proroka, ale Chrystus określił go jako kogoś więcej niż proroka (Mt 11,9 nn), posłańca przed Bogiem. Wystąpił przeciw królowi Herodowi Antypasowi, potępiając jego kazirodcze małżeństwo z Herodiadą, bratową. Został przez niego aresztowany i uwięziony w twierdzy Macherontu ([Mt 11,2-6](#)), a następnie ścięty ([Mk 6,17-28](#)). Miał wtedy trzydzieści kilka lat. w Janie Chrzcicielu uderza jego świętość, życie pełne ascezy i pokuty, siła charakteru, bezkompromisowość. Był pierwszym świętym czczonym w całym Kościele. Jemu dedykowana jest bazylika rzymska św. Jana na Lateranie, przy której przez prawie 1000 lat mieli swoją siedzibę papieże.

Jest patronem Austrii, Francji, Holandii, Malty, Niemiec, Prowansji, Węgier; Akwitanii, Aragonii; archidiecezji warszawskiej i wrocławskiej; Amiens, Awinionu, Bonn, Florencji, Frankfurtu nad Menem, Kolonii, Lipska, Lyonu, Neapolu, Norymbergi, Nysy, Wiednia, Wrocławia; jest patronem wielu zakonów, m. in. joannitów (Kawalerów Maltańskich), mnichów, dziewic, pasterzy i stad, kowali, krawców, kuśnierzy, rymarzy; abstynentów, niezamężnych matek, skazanych na śmierć. Jest orędownikiem podczas gradobicia, w chorobach epilepsji.

W IKONOGRAFII św. Jan przedstawiany jest jako dziecko, młodzieniec lub mąż ascetyczny, ubrany w skórę zwierzęcą albo płaszcz z sierści wielbłąda.

Jego atrybutami są: Baranek Boży baranek na ramieniu, na księdze lub u stóp, baranek z kielichem, chłopiec bawiący się z barankiem, głowa na misie, krzyż. w tradycji wschodniej, zwłaszcza w ikonach, ukazywany jest jako zwiastun ze skrzydłami.

25 Czerwiec

Doroty Wilhelma Maksyma Łucji Alberta

Bł. Doroty z Mątówów

W archidiecezji warmińskiej (WO)

W diecezji elbląskiej - patronki diecezji (WO)

W archidiecezji gdańskiej (WD)

św. Adelberta († 714)

św. Maksyma bpa Turynu († 423)

św. Prospera bpa († V/VI w.)

św. Sozypatra († I w.)

św. Wilhelma z Vercelli op. († 1142)

Bł. Dorota z Mątówów, wdowa, urodziła się w 1347 roku w Mątowach Wielkich koło Malborka. Była córką osadników holenderskich. w młodości rodzice wydali ją za gdańskiego płatnerza Adalberta. Dorota urodziła dziewięcioro dzieci. z nich ośmioro zmarło podczas kolejnych epidemii. Będąc gospodynią domu, dążyła do chrześcijańskiej doskonałości. Po śmierci męża udała się do Kwidzyna siedziby biskupa pomezjańskiego, aby korzystać z duchowego kierownictwa teologa Jana. Za jego zgodą zamurowała się w celi przylegającej do prezbiterium katedry, podejmując bezustanną modlitwę i pokutę. Była stygmatyczką. Zmarła 25 czerwca 1394 roku. Bł. Dorota jest patronką Pomorza; kobiet, matek, odlewników.

W IKONOGRAFII Błogosławiona przedstawiana jest ze stygmatami. Jej atrybutem wieża, w której poleciła się zamurować.

26 Czerwiec

Jana Pawła Wirgiliusza Maksencjusza

Św. Zygmunta Gorazdowskiego, prezbitera (WD)

Św. Cyryla Aleksandryjskiego, Biskupa i Doktora Kościoła

W diecezji pelplińskiej (WD)

Św. Jana i św. Pawła, męczenników (+ 362)

św. Antelma op. bpa (+ 1178)

św. Dawida ps. (+ ok. 540)

bł. Josemarii Escriva de Belaguer (+ 1975)

św. Maksencjusza kpł. (+ 515)

św. Pelagiusza m. (+ 925)

śwśw. Salwiusza bpa i Superiusza (+ VIII w.)

św. Wigiliusza bpa Trydentu (+ 405)

Św. Jan i św. Paweł, męczennicy (+362). Byli braćmi. Zajmowali wysokie stanowiska na dworze Konstantyny, córki cesarza Konstantyna Wielkiego. Wyrażając sprzeciw wobec prześladowań chrześcijan, nie przyjęli zaproszenia przesłanego im przez cesarza Juliana Apostatę. Przymuszeni do złożenia ofiary Jowiszowi, odmówili, za co zostali potajemnie zgładzeni w nocy, w ich własnym domu. Ich imiona wymieniano w kanonie rzymskim Mszy świętej.

27 Czerwiec

Cyryla Joanny Włodzisława Władysława Maryli
Św. Cyryla Aleksandryjskiego, Biskupa i Doktora Kościoła (*WD*) św. Aneкта m. († III/IV w.)
bł. Bonawentury z Gubbio zk. († 1232)
św. Jana kpł. († VI w.)
błbł. Marii Magdaleny Fontaine, Marii Franciszki Lanel, Teresy Fantou, Joanny Gerard, mm.
w Cambrai († 1794)
św. Sampsona kpł. († 560)

Św. Cyryl Aleksandryjski, biskup, patriarcha, doktor Kościoła, urodził się w Aleksandrii w 370 roku. Przez jakiś czas przebywał wśród mnichów na pustyni. W 412 roku został biskupem. Popierany przez papieża, skłonił cesarza Teodozjusza II do zwołania soboru, który odbył się w Efezie (431). Podczas obrad Cyryl przyczynił się do zdefiniowania nauki katolickiej, iż dwie natury: boska i ludzka, są złączone w jednej osobie Jezusa Chrystusa, oraz do ogłoszenia dogmatu, że Najświętsza Maryja Panna jest prawdziwą Matką Boga (Theotokos). Św. Cyryl zmarł 27 czerwca 444 roku. Pozostawił po sobie obfitą spuściznę teologiczną. Leon XIII ogłosił go doktorem Kościoła.

W IKONOGRAFII św. Cyryl ukazywany jest w stroju biskupim rytu bizantyjskiego z charakterystycznym kapturem zdobionym krzyżykami, a także w scenie, gdy Matka Boża ukazuje się Świętemu. Atrybutem gołąb na ramieniu, czasami kodeks.

28 Czerwiec

Ireneusza Argymira Leona Marcelli Wincentego
Św. Ireneusza, biskupa i męczennika (*WO*)
św. Argymira m. w Kordoble († 856)
św. Pawła I pp. († 767)
śwśw. Plutarcha, Serena, Heraklidesa, Herona, Raisy, Potamieny,
Marceli, mm. († 202)

Św. Ireneusz, biskup, męczennik, urodził się w Smyrnie około 130 roku. Był uczniem tamtejszego biskupa, św. Polikarpa - ucznia św. Jana Apostoła. Apostołował w Galii. Stamtąd w 177 roku został wysłany przez chrześcijan do papieża Eleuteriusza z misją. Po powrocie do Lugdunum (Lyon) Ireneusza wybrano na stolicę biskupią, na miejsce umęczonego biskupa Potyna. Jako wybitny teolog zwalczał w swoich pismach gnostyków, wykazując, że tylko Kościół przechował wiernie tradycję otrzymaną od Apostołów. Poniósł śmierć męczeńską w Lyonie w 202 roku. Jest patronem diecezji w Lyonie.

W IKONOGRAFII jest przedstawiany w stroju biskupa rytu rzymskiego z mitrą i pastorałem.

29 Czerwiec

Piotra Pawła Emmy Iwety

Św.Św. PIOTRA I PAWŁA (*UROCZYSTOŚĆ*)

W diecezjach gliwickiej i legnickiej głównych patronów diecezji (UROCZYSTOŚĆ)

św. Benedykty dz. († III w.)

św. Emmy wdowy († 1045)

św. Kasjusza bpa Nami († 558)

św. Marii († I w.)

bł. Rajmunda m. na Majorce († 1316)

św. Syrusa bpa Genui († ok. 330)

Św. Piotr, Apostoł (+ 67). Syn rybaka Jony z Betsaidy Galilejskiej. Nosił imię Szymon. Mieszkał w Kafarnaum. Chrystus powołał go wraz z jego bratem, Andrzejem, na swojego ucznia. w ewangelicznej relacji o ustanowieniu grona Dwunastu otrzymał od Jezusa nowe imię - Piotr. Należał do Jego najbliższego grona. Obecny podczas przemienienia na górze Tabor; składa wyznanie, że Jezus jest Mesjaszem, Synem Boga ([Mt 16,16 nn](#)); kroczy po wodzie ku Jezusowi; jest przy Nim w Ogrójcu; podczas aresztowania Mistrza broni Go, atakując sługę arcykapłana ([J 18,10](#)). Po zmartwychwstaniu Chrystus ukazuje się Piotrowi, przekazując mu władzę pasterską ([J 21,15-17](#)). Po Zesłaniu Ducha Świętego wygłasza mowę misyjną do Żydów, stając na czele uczniów i wyznawców Chrystusa. Duszpasterską działalność prowadzi poza Jerozolimą - w Samarii, Liddzie, Jaffie, Cezarei Nadmorskiej. Wędruje do Antiochii, następnie do Azji Mniejszej, a potem do Rzymu. Tutaj zakłada gminę chrześcijańską i zostaje jej pierwszym biskupem. Po śmierci Heroda (+44) wrócił do Jerozolimy. w roku 48/49 przewodniczy Soborowi Jerozolimskiemu, po czym wraca do Rzymu. Ewangelie ukazują jego szczególną pozycję w gronie apostołów. Pisma Nowego Testamentu wymieniają go 150 razy. Podczas prześladowania chrześcijan przez Nerona w latach 64-67 św. Piotr zostaje aresztowany i ukrzyżowany głową w dół. Jest autorem dwóch listów należących do Nowego Testamentu. Nad jego grobem wzniesiono w 320 roku kościół, który ostateczną formę przybrał w postaci bazyliki Watykańskiej.

Św. Piotr, pierwszy papież, jest patronem m. in. diecezji w Rzymie, Berlinie, Lozannie; miast: Awinionu, Biecha, Duszników Zdroju, Frankfurtu nad Menem, Genewy, Hamburga, Nantes, Poznania, Rygi, Rzymu, Trzebnicy; a także blacharzy, budowniczych mostów, kowali, kamieniarzy, marynarzy rybaków, zegarmistrzów. Wzywany jako orędownik podczas epilepsji, gorączki, febry, ukąszenia przez węże.

W IKONOGRAFII św. Piotr ukazywany jest w stroju apostoła, jako biskup lub papież w pontyfikalnych szatach. Od IV w. (medalion z brązu - Watykan, mozaika w S. Clemente) ustalili się typ ikonograficzny św. Piotra - szerokie rysy twarzy, łysina lub lok nad czołem, krótka, gęsta broda. Od XII wieku przedstawiany jest jako siedzący na tronie.

Atrybutami Księcia Apostołów są: anioł, kajdany, dwa klucze symbolizujące klucze Królestwa Bożego, kogut, odwrócony krzyż, księga, łódź, zwój, pastorał, ryba, sieci, skata - stanowiące aluzje do wydarzeń w jego życiu, tiara w rękach.

Św. Paweł, Apostoł (+67). Apostoł Narodów. Autor 13 listów do gmin chrześcijańskich, włączonych do ksiąg Nowego Testamentu. Księżę mistyków. Szaweł urodził się w Tarsie około 5-10 roku po Chrystusie. Pochodził z żydowskiej rodziny silnie przywiązanej do tradycji. Byli niewolnikami, którzy zostali wyzwoleni. Szaweł odziedziczył po nich obywatelstwo rzymskie. Uczył się rzemiosła - tkania płótna namiotowego. Później przybył do Jerozolimy, aby studiować Torę. Być może był uczniem Gamaliela. Gorliwość w strzeżeniu tradycji religijnej sprawiła, że mając około 25 lat stał się zdecydowanym przeciwnikiem i prześladowcą Kościoła. Uczestniczył jako świadek w kamienowaniu św. Szczepana. Około 35 roku z własnej woli udał się z listami polecającymi do Damaszku ([Dz 9,1 n](#); [Gal. 1,15-16](#)), aby tam ścigać chrześcijan. U bram miasta "olśniła go nagle światłość z nieba. a gdy upadł na ziemię, usłyszał głos: <Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz? > - <Kto jesteś, Panie?> - powiedział. a On: <Jestem Jezus, którego ty prześladujesz. Wstań i wejdź do miasta, tam d powiedzą, co masz czynić.>" ([Dz 9,3-6](#)). Po nawróceniu nagłym, niespodziewanym i cudownym przyjął chrzest i zmienił imię na Paweł. Po trzech latach pobytu w Damaszku oraz krótkim pobycie w Jerozolimie odbył trzy misyjne podróże: pierwszą - w latach 44-49: Cypr - Galacja, razem z Barnabą i Markiem; drugą w latach 50-53: Filippi - Tesaloniki - Berea - Achaia - Korynt, razem z Tymoteuszem i Sylasem; trzecią w latach 53-58: Efez - Macedonia - Korynt - Jerozolima. W Palestynie został aresztowany, przesłuchiwany przez prokuratorów Feliksa i Festusa. Dwa lata przebywał w więzieniu w Cezarei. Gdy odwołał się do cesarza, został deportowany drogą morską do Rzymu. Dwa lata przebywał w więzieniu o dość łagodnym regulaminie. Uwolniony, udał się do Efezu, Hiszpanii (?) i na Krete. Tam aresztowano go po raz drugi (64 r.). w Rzymie oczekiwał na zakończenie procesu oraz wyrok.

Zginął śmiercią męczeńską przez ścięcie mieczem w tym samym roku - 67 - co św. Piotr. w Rzymie w IV wieku szczątki Pawła Apostoła złożono w grobowcu, nad którym wybudowano bazylikę św. Pawła za Murami. Jest patronem licznych zakonów, Awinionu, Berlina, Biecha, Frankfurtu nad Menem, Poznania, Rygi, Rzymu, Saragossy oraz marynarzy, powoźników, tkaczy.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest w długiej tunice i płaszczu. Jego atrybutami są: baranek, koń, kość słoniowa, miecz.

30 Czerwiec

Emilii Emiliany Lucyny Ernesta Rajmunda Lucylii Jana
Św. Pierwszych Męczenników Św. Kościoła Rzymskiego (*WD*)
Św. Władysława, króla (1040 - 1095)
św. Bazylidesa m. († ok. 202)
św. Jana Hagioroty zk. († 1065)
śwśw. Marcjalisa bpa, Alpiniana, Austrikiniana († III w.)
św. Teobalda kpł. ps. († 1066)

Z różnych i poważnych przyczyn Kościół reformując kalendarz liturgiczny wykreślił z niego wiele imion dawnych męczenników. Zamiast tego obchodzi się obecnie w dniu następującym po uroczystości św. Piotra i Pawła **święto pierwszych męczenników chrześcijańskich**, którzy ponieśli śmierć w cyrku rzymskim w czasie prześladowań za panowania Nerona w roku 64.

Cokolwiek było prawdziwą przyczyną pożaru, który wybuchł na Palatynie od strony wzgórza Celius i niszczył miasto przez sześć dni i siedem nocy, niegodziwy cesarz obciążył odpowiedzialnością za to chrześcijan. Większość z nich rekrutowała się spośród

niewolników, wyzwoleńców i przybyszów z innych krain. Zastosowano wobec nich okrutne represje i bezlitosne prześladowania. Ofiary rzucano dzikim zwierzętom na pożarcie lub palono jak żywe pochodnie. Wywołało to w końcu oburzenie nawet wśród pogan, co stwierdził w swoich pismach Tacyt. Od roku 1923 święto męczenników chrześcijańskich było obchodzone 27 czerwca w Rzymie.